

פגישתו של הרבי יחזקאל טאוב, מייסד כפר חסידים עם המשורר ש. שלום, המורה הראשון בכפר

אידה זיגלמן

המשורר ש. שלום עם קבוצת תלמידיו בכפר חסידים בראשית שנות העשרים

לגור בכפר. וש. שלום עשה לעצמו בינתיים שם כמשורר גדול בארץ והוכתר בפרס ביאליק, פרס טשרניחובסקי, פרס ברנר והפרס הגדול שבהם – פרס ישראל. לפני עשר שנים נבחר לנשיא אגודת הסופרים העברים במדינת ישראל, לכל ימי חייו.

בשנת 1983, אחרי פרידה כה ארוכה נפגשו השניים שוב בכפר חסידים. הפגישה הזאת החזירה אותנו 58 שנים אחורה והשיחה התחילה ונגמרה על תקופת ימי בראשית של תקומת כפרי חסידים, העליה הנפלאה של חסידים ציונים, יוצאי וורשה שהחליטו לעזוב את נחיותה של העיר הגדולה וללכת לארץ לא-נודעת. בעיני, עיני ילדה קטנה, באותם הימים לא ידעתי להעריך את גודל המעשה. כיום, כשאני מסתכלת אחורה,

הפגישה התקיימה בכפר חסידים, אחרי שלא התראו למעלה מיובל שנים. הפגישה הייתה מרגשת מאד, מלווה בחיבוקים ונשיקות והלב רחב מהמחזה. שניהם נפגשו בעליה על הקרקע על גדות הקישון הברוצית. שניהם מחוננים באותן הסגולות: אהבת ארץ-ישראל ואהבת ילדי ישראל. סגולות אלה והחלוציות וההתלהבות החסידית שבאופןם כל אלה קרבו אותם מיום ראשון של עלייתם על הקרקע ונעשו ידידי-נפש עד היום הזה.

שניהם טעמו טעם רעב ומחלות בעידן הקמת הכפר ביחד עם אנשיו ושניהם זכו לברך ברכת "שהחינו" על תקומת ישראל וכפר חסידים בתוכה. אמנם הגורל הפריד אותם במשך הרבה שנים. הרבי לקח על עצמו גלות ורק בשנים האחרונות חזר לכפר חסידים, לבית בת אחותו שנשארה

פגישתו של הרבי יחזקאל טאוב עם המשורר שץ שלום

של המושג. ולא פעם נתקל מסיבה זו באטימות שגרמה לו עגמת-נפש גדולה. כאיטניס ויפה-נפש בחר להתבודד ולפרוש לרשות-היחיד שלו ולהתמכר ליצירתו. חייו הם פרשה בלתי-פוסקת של יצירה, ועל אף מצב בריאותו הקשה, ספר רודף ספר.

לפני שנתיים נפגשו, כאמור, השניים, הרבי והמשורר, אחרי הפסק-זמן כה ארוך שוב בכפר חסידיים בבית בת אחות של הרבי ובחצר, בצילם של עצי-גן, והעלו זכרונות על דברים שקרו כאילו תמול-שילשום. יחזקאל רוזן, שהיה גם הוא אחד מתלמידיו של ש. שלום וגם קרובו של הרבי, היה יחם הפגישה הזאת והוציאה לפועל בעזרת רכבו הפרטי. הבאנו את ש. שלום מביתו לכפר והחזרנו אותו לביתו בשלום. במשך השיחה בין השניים, בראותינו את שימחתם והתלהבותם, עזבנו אותם לבדם...

ואני, אחת מתלמידותיו הראשונות של ש. שלום בכפר-חסידיים, שהקשר בינינו לא נפסק במשך כל אותן השנים, רושמת את הדברים האלה בברכת "שהחיינו והגיענו" לגבורות של משוררנו האהוב ומברכת אותו בהמשך יצירה.

נראה המעשה כאגדה. אין לשער את עוצם הרצון וכוחות הנפש לעמוד בפני נסיונות של חיים פרימיטיביים, ללא כל תנאים סניטריים, רעב, מלריה, טיפוס וכל מיני מחלות אחרות.

ש. שלום, שבעצמו היה מגזע האדמו"ר, קיבל בשימחה רבה את הצעתו של הרבי טאוב, מייסד הכפר, להיות מורה לילדי החסידים, לשמש מורה ומחנך לילדים חולים ורעבים. מפעם לפעם היה חוסך מפיו אחת מארוחותיו ומגישה לתלמיד חולה ורעב זה או אחר.

ש. שלום גם היה מורה למבוגרים בערבים וכמובן מבלי לקבל תוספת שכר, אם בכלל היה כזה. לכן אהבוהו קטנים כגדולים, אחרי שהנחיל לנו את השפה העברית ואהבת מולדת וכל זה בתנאי בית-ספר ללא בית ממש.

הוא עבר איתנו את כל מדורי הגיהנום בימי יסוד הכפר, לאחר מכן לימד במקומות אחרים בארץ וגם בהם האציל מרוחו על הדור החדש בארץ.

כשם שהיה לו יחס לבבי ויצר קשרי נפש עם תלמידיו, כך גם גילה נאמנות לעקרונותיו, כאדם שאינו נכון לפשרה על האמת שבלבו, כאיש מלחמה במונח הטוב